

ὁποῖαν μαζεύονται οἱ ἄλλοι παῖται καὶ λαμβάνει ἕκαστος τὸ ὄνομα ἑνὸς χρώματος. Κατόπιν πλησιάζει ὁ εἰς τῶν ἀρχαγγέλων εἰς τὴν μάγαν καὶ λέγει ὅτι θέλει μὲν κορδέλλα π.χ. κόκκινη. Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦτο τὸν ἀκολουθεῖ. Ἐπειτα ἔρχεται ὁ ἄλλος ἀρχάγγελος καὶ ἐπαναλαμβάνει τὰ ἴδια καὶ λαμβάνει καὶ ἐκεῖνος ἄλλο χρῶμα. Κατόπιν ὁ πρῶτος καὶ οὕτω καθέξῃς μέχρις ὅτου ὅλοι οἱ παῖται προστεθοῦν εἰς τοὺς δύο. Τότε οἱ δύο ἀρχάγγελοι στέκονται ἀντιμέτωποι κρατούμενοι ἐκ τῶν χειρῶν, ὅπισθεν δὲ αὐτῶν τοποθετοῦνται οἱ σύντροφοι κρατούμενοι ἕκαστος ἀπὸ τὴν μέσην ἢ τὸ φόρεμα τοῦ πρὸ αὐτῶν καὶ ἔλκονται ἕως ὅτου ἡ μία ὁμάς νικήσῃ τὴν ἄλλην Στερελλ. (Πλάτ.)

3) Παιδιά καθ' ἣν δύο παῖται, συνήθως κοράσια, κάθονται ἀντιμέτωποι εἰς μικρὰν ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασιν, οἱ δὲ ἄλλοι παῖται διέρχονται διαμέσου αὐτῶν τρέχοντες καὶ προσφέροντες τὰς λέξεις ἄγγελος χαρὰγγελος, ὅστις δὲ συλληφθῇ ὑπὸ τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν καθημένων ἀντικαθιστᾷ αὐτὸν καταλαμβάνων τὴν θέσιν τοῦ ΑΡουμελ. (Σωζόπ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀρχάγγελος Εὐβ. Ρόδ. Ἀρχάγγελος Θήρ. Ἀρχάντζελος Πόντ. (Ὁφ.) Ἀρχάγγελος Λέρ. Ἀρχάντζελος Κύπρ. Ἀρχάντζελο Καλαβρ. (Μπόβ.) Ἀρχαγέλ Σαμοθρ.

ἀρχάζω ἀμάρτ. ἀρχάζου Θεσσ. (Πήλ. Πορταρ. κ.ά.) Σάμ.

Τὸ μεσν. ἀρχάζω, ὃ ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχή. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,268.

Ἀρχίζω ἔνθ' ἄν.: Ἀρχάσαμι τὴ δ'λεῖα Θεσσ. Ἀρχασαν νὰ ξιδουρδουλώνουσι Πορταρ. Ἀρχασα νὰ τ'ς λένου Σάμ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ. 8871 (ἐκδ. JSchmitt) «νὰ τοῦ ἔχη βοηθήσει | ἔς τὴν μάχην, ὅπου ἄρχασεν ὁ βασιλέας μετ' αὐτον». Συνών. ἀρχένω, ἀρχεύω, ἀρχίζω 1, ἀρχινεύω, ἀρχινῶ.

ἀρχαιολογία ἢ, Ἀθῆν.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀρχαιολογία = ἱστορικὴ ἔρευνα πραγμάτων ἀρχαίων.

1) Πρᾶγμα παλαιὸν ἢ πρόσωπον πολὺ προχωρημένης ἡλικίας: Αὕτῃ εἶναι ἀρχαιολογία. 2) Πρόσωπον γνωρίζον καὶ ἀφηγούμενον πολλὰ παρελθόντα πράγματα.

ἀρχαιολόγος ὁ, λόγ. πολλαχ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀρχαιολόγος.

Ὁ περὶ τὰ ἀρχαῖα ἀσχολούμενος: Γιὰ νὰ φανῇ πῶς ἦταν ἀρχαιολόγος ΓΨυχάρ. Τὰ δυὸ ἀδέρφ. 82.

ἀρχαιομάχος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 119.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀρχαῖος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -μάχος, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 22 (1910) 251.

Ὁ περὶ ἀρχαῖα ἐργαζόμενος: Ποίημ.

Καὶ τώρα γκάπ! καὶ γκόπ! τ' ἀρχαιομάχο τὸ λισγάρι σκάφτει καὶ σκάφτοντας ξεθάφτει, | τὰ κόκκαλα ξεθάφτει πελώριον συντριμμένον σκελετοῦ.

ἀρχαιοπρεπός ἐπίθ. ΚΧατζοπ. Πύργ. Ἀκροπότ. 5.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπίθ. ἀρχαιοπρεπής.

Ἀρχαϊκός: Ἀρχαιοπρεπα ὀνόματα.

ἀρχαῖος ἐπίθ. λόγ. κοιν. ἀρχαῖος Χίος (Πυργ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀρχαῖος.

1) Παλαιὸς λόγ. κοιν.: Ἀρχαῖος ἄνθρωπος. Ἀρχαῖοι Ἑλληνες. Ἀρχαῖα εἰκόνα. Ἀρχαῖο φόρεμα λόγ. κοιν. || Φρ. Κόντιστα νὰ γίνω ἀρχαῖος ἀπὸ τὸ κρύο - τὴν πείνα κττ. (δηλ. νὰ ἀνῆκω εἰς τὴν ἀρχαιότητα, εἰς τὸ παρελθόν, ἥτοι νὰ ἀποθάνω). Τραυίξα κρύο - πείνα ποῦ γίνηκα ἀρχαῖος (ἥτοι ἀπέθανα ἀπὸ τὸ πῦχος κτλ.) Μιλάει ἀρχαῖα (τὴν καθαρεύου-

σαν ἢ ἀκατάληπτον γλῶσσαν) πολλαχ. 2) Ὁ περὶ τὰ ἀρχαῖα ἀσχολούμενος λόγ. κοιν.: Ἀρχαῖα ἱστορία. 3) Οὐδ. πληθ., μνημεῖα τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς ἢ ἔργα τέχνης ἀρχαῖα λόγ. κοιν.: Τὸ δεῖνα μέρος ἔχει πολλὰ ἀρχαῖα. Πάμε νὰ δοῦμε τ' ἀρχαῖα.

ἀρχαράκι τό, ἀμάρτ. ἀρχαράκι Ρόδ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρχάρι, δι' ὃ ἰδ. ἀρχάριος.

Αἷξ γεννήσασα διὰ πρώτην φοράν.

ἀρχάριος ἐπίθ. λόγ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν. κ.ά.) ἀρχάριος βόρ. ἰδιώμ. ἀρχάριε Τσακων. ἀρχάριος Ρόδ. ἀρχάριος Ἰόνιοι Νῆσ. Κέως Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Δημητσάν.) Πόντ. (Κερασ.) κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. ἀρχάρις Μεγίστ. Σύμ. Θηλ. ἀρχαρέα Πόντ. (Κερασ. Σάντ.) ἀρχαρεὰ Λέσβ. — Λεξ. Βλαστ. ἀρχαρεὶ Λέσβ. ἀρχαρέα Κάρπ. (Ἑλυμπ.) ἀρχαρεὰ Κάρπ. Κῶς Σύμ. Χίος ἀρχαρεὰ Κάρπ. ἀρχαρεὰ Κάλυμν. ἀρχαρεῖνα Πόντ. (Κερασ.) Οὐδ. ἀρχάριν Πόντ. (Κερασ.) ἀρχάρι Ρόδ. (Κάστελλ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀρχάριος, παρ' ὃ καὶ ἀρχάρις.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ ἐπιλαμβανόμενος ἔργου διὰ πρώτην φοράν, πρωτόπειρος, ἄπειρος λόγ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) Τσακων.: Εἶναι ἀρχάριος ἀκόμη καὶ δὲ μπορεῖ νὰ τὴν κἀνῇ αὐτὴ τὴ δουλειὰ σύνθηθ. || Παροιμ. φρ. Ἀρχάρις μαστροχαλαστής (ἐπὶ ἀδεξίου τεχνίτου ὁ ὁποῖος νομίζει μὲν ὅτι εἶναι ἔμπειρος, ἀλλ' ἀπὸ ἀδεξιότητα καταστρέφει τὸ ἔργον ὅπερ ἀνέλαβεν) Ἰόνιοι Νῆσ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Ρ 712 (ἐκδ. JSchmitt) «λοιπὸν ἐγὼ εὐρίσκομαι εἰς ὅλα μου ἀρχάρις». Συνών. ἀρχινός 2, πρωτάρης, πρωτόβγαλτος, πρωτομάθητος, πρωτόπειρος, πρωτόπιαστος. 2) Ὁ τὸ πρῶτον μεταβαίνων εἰς σχολεῖον, πρωτόπειρος ἐν ταῖς σπουδαῖς Πόντ. (Κερασ.)

3) Θηλ., ἡ τὸ πρῶτον ἐγκυμονοῦσα, κυοφοροῦσα Κάρπ. Λέσβ.: Παροιμ.

Ἡ ἀρχαρεὰ τὸ γγάστρι της κρυφὸ καμάρι τό 'χει

Κάρπ. 4) Θηλ., ἡ τὸ πρῶτον γεννήσασα, πρωτοτόκος, ἐπὶ ἀνθρώπου καὶ ζώων Κάλυμν. Κάρπ. (Ἑλυμπ. κ.ά.) Κῶς Πόντ. (Κερασ. Σάντ.) Σύμ. — Λεξ. Βλαστ.: Προβατῖνα ἀρχαρεὰ Λεξ. Βλαστ.

Β) Οὐσ. 1) Ὁ τὸ πρῶτον εἰσερχόμενος εἰς μοναστήριον καὶ ἐπὶ τινα χρόνον διατελὼν ὑπὸ δοκιμασίαν εἰς τὰ καθήκοντα τοῦ μοναχικοῦ βίου μέχρις οὗ κριθῇ ἄξιος νὰ καρῇ μοναχὸς Ἀθ.: Ὁ δεῖνα εἶναι ἀρχάριος, δὲν εἶναι μοναχός. Συνών. δόκιμος. 2) Ὁ πρωτότοκος υἱὸς Μεγίστ.

3) Οὐδ. ἀρχάρι, τὸ διὰ πρώτην φοράν γεννήσαν ζῖφον, αἷξ ἢ πρόβατον Ρόδ. (Κάστελλ.)

ἀρχασι ἢ, ἀμάρτ. ἀρχασ' Σκόπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρχάζω.

Ἐναρξίς: Ἀπ' ν' ἀρχασ'. Ἀπ' τ'ς ἀρχασις τό 'καμα. Συνών. ἀρχεμα, ἀρχεμός, ἀρχεψι, ἀρχή 1, ἀρχινεῖα, ἀρχίνεμα, ἀρχινή, ἀρχίνημα, ἀρχινημός, ἀρχισι, ἀρχισμα.

ἀρχαυλεῖο τό, ἀμάρτ. ἀρχαυλεῖο Ρόδ. (Ἀρχάγγελ. Σάλακ. Σορον. Φάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχαύλης καὶ τῆς καταλ. -εῖο.

Τὸ χρονικὸν διάστημα καθ' ὃ ὁ τυροκόμος λαμβάνων τὸ γάλα παρὰ τῶν ποιμένων τῆς περιφερείας τυροκομεῖ.

ἀρχαύλης ὁ, Σίφν. Σῦρ. ἀρχαύλης Ρόδ. (Ἀρχάγγελ. Σάλακ. Σορον. Φάν. κ.ά.) Σέριφ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ρ. ἀρχω καὶ τοῦ οὐσ. αὐλή. Περὶ τῆς λ. ἰδ. ΣΞανθουδ. ἐν Λαογρ. 7 (1923) 370 κέξ.

1) Ὁ κύριος τοῦ ποιμνίου (κυρίως ὁ ἀρχων τῆς αὐλῆς, ἥτοι τῆς μάνδρας) Σίφν. 2) Ὁ πρῶτος τῶν ποιμένων,

ορχιποιμήν Ρόδ. Σῦρ. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. Κρήτ. καὶ τοπων. ὁρχαύλη αὐτόθ. 3) Ποιμήν τυροκόμος Σέριφ. 4) Τυροκόμος ὅστις λαμβάνει ἐπὶ διάστημά τι χρονικὸν τὸ γάλα ἐκ τῶν ποιμένων τῆς περιφερείας καὶ τυροκομεῖ Ρόδ. (Ἀρ. πγγελ. Σάλακ. Σορον. Φάν.)

ἄρχημα τό, πολλαχ. ἄρχιμα Θράκ. (Αἰν.) Ἱμβρ. ἄρδεμαν Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἄρχεῦω.

Ἐναρξίς ἐνθ' ἄν.: Ἦ ἄρχημα τῆς δουλειᾶς πολλαχ. Ἀποὺ ἡφτέρᾳ θὰ κάνουμ' ἄρχιμα τ'ς ἱλαῖς Ἱμβρ. Συνών. ἰδ. λ. ἄρχασι.

ἄρχεμὸς ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἄρχεῦω.

Ἀρχεμα, ὁ ἰδ.: Ὁ ἄρχεμὸς τοῦ ζυθοῦ.

ἄρχένω Σῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρχῃ.

Ἀρχίζω. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρχάζω.

Ἀρχευτούλλης ὁ, Θράκ. (Σηλυβρ.)

Ἐκ τοῦ ὄν. *ἄρχευτός < ἄρχεῦω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦλλης.

Ὄνομα πλαστὸν παραμυθίου ἐν ᾧ ἡ ἀλώπηξ ἐννοήσασα ὅτι ὁ σύντροφός της λύκος εἶχε κρύψει μέλι ἐντὸς πίθου ἐπῆγε καὶ ἤρχισε νὰ τρώγῃ, ὅταν δὲ ἐπιστρέψασα ἠρωτήθη ὑπ' αὐτοῦ πόθεν ἔρχεται, εἶπεν ὅτι ἔρχεται ἀπὸ τελετὴν βαπτίσματος, ἐρωτηθεῖσα δὲ πάλιν πῶς ὠνομάσθη τὸ βαπτισθὲν νήπιον ἀπεκρίθη «Ἀρχευτούλλης», διότι ἤρχισε νὰ τρώγῃ τὸ μέλι. Συνών. *Ἀρχινητίτης.

ἄρχεῦω σύνηθ. ἄρχεῦου βόρ. ἰδιώμ. ἄρχεῦω Κέως Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. ἄρχεῦω Θράκ. (Μέτρ.) Χίος κ.ά. ἄρχεῦω Κάρπ. ἄρχεῦω ἐνιαχ. ἄρχεῦω Κύπρ. ἄρ-τσεύκω Ἀστυπ. ἄρδεύω Πόντ. (Κερασ.) ἄρχεφω Ρόδ. ἄρχεφω Ρόδ. Παθ. ἄρχεῦομαι Κύπρ.

Τὸ ἀρχ. ἄρχεῦω = εἶμαι ἀρχηγός, ἄρχω. Ὁ τύπ. ἄρχεῦω καὶ ἄρχεῦω καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,628 (ἐκδ. RDawkins) «ἀπεκεῖ κάν-νουν καὶ ἄρχεῦγου νὰ πάρουν βετέττα» καὶ 1,142 «ἀρχέψα νὰ μαθάνουν». Τὸ παθ. ἄρχεῦομαι καὶ μεσν. ἐν ἐπιγραφῇ τοῦ 1214 Byzant. Zeitschr. 7 (1898) 499 «ἐκτίσα πύργον... καὶ ἠρχεῦθη Ἀπριλίου...».

Κάμνω ἀρχὴν πράγματός τινος, ἀρχίζω, ἀρχομαι ἐνθ' ἄν.: Θ' ἀρχέψω τῇ δουλειᾷ. Τὸ δέντρο ἀρχεῖ νὰ ξεραίνεται. Τὸ παιδί ἀρχεῖ νὰ διαβάξῃ. Ἀρχεψε νὰ βρέξῃ. Ἀρχέψαν νὰ τρώνε σύνηθ. Ἀρχεῦγει καὶ λέει Ἀπύρανθ. Ἦρχεψεν σιγὰ σιγὰ καὶ μίλησε Χίος Ἄν σὲ ἀρχέψω, ἐν θὰ ξέρῃς ποῦ νὰ περάσῃς Ρόδ. Ἀρτσεύκουν τοὺς 'ς τὲς ματσουτσὲς ὥσπου κάμαν τοὺς σαπητοὺς Ἀστυπ. Ἀρχεῦ' νὰ μὴ δ' ψάῃ - νὰ μὴ νυστάξ' κτλ. (ἀρχίζω νὰ διψῶ, νὰ νυστάζω) Μακεδ. (Κοζ.) Δουλειὰ πὺν ἀρχεῦκεται ποτ-τέ της ἐν τελειών-νει (πὺν = ποῦ δὲν) Κύπρ. || Γνωμ. Σάββατον ἄρχεψε καὶ μὴ ξετελεύγῃς (ἡ ἀρχομένη κατὰ Σάββατον ἐργασία δὲν πρέπει νὰ τελειώνῃ βιαστικά, ἀλλὰ νὰ συνεχίζεται καὶ τὴν Δευτέραν) Κάρπ. || Ἄσμ.

Ἀρχεψ' ὁ νγὸς νὰ τραγουδῇ, ἄρχεψ' ὁ νγὸς νὰ λέγῃ Λεξ. Δημητρ.

Σὰ δὲν ἠξέρεῃς ν' ἀγαπᾷς, καρδιὲς μὴν ἀγκυλώνῃς, καὶ ὅ,τι ν' ἀρχεῦγῃς μιὰ δουλειὰ νὰ τήνε τελειώνῃς Ἀπύρανθ.

Ἀρχὴν ἀρχεῦκω τὸ λοιπὸν τῷ οὔλοι ν' ἀφικραστῇτε Κύπρ.

Ἀάπη ὅταν ἀρχεῦκεται, ἐν' ὁμορφιά τοῦ τόπου, τῷ ὅταν ἀποχωρίζεται, ἐν' σκοτωμὸς τ' ἀγρώπου

(ἀνθρώπου) Κύπρ. Καὶ ἀμτβ. ἐνεργ. καὶ μέσ. πολλαχ.: Ἀρχέψανε οἱ ζέστες πολλαχ. Τώρα ποῦ 'ναι βίδια νὰ πααίνωμεν, μὴν ἀρχέψῃ πάλιν ἡ κακωσύνη (βίδια = εὐδία) Κῶς || Ἄσμ.

Ἀρχέψαν τὰ βυζούδικα σου, κόρη, τῶν καρυώνων τῶν ἐσένα βάλ-λουν ὁμορφιὰς τῶν ἐμένα χαντακῶν-νουν

Κύπρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. S στ. 989 (ἐκδ. J Lambert) «ἀρχεῦει ἡ νύκτα». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρχάζω.

ἄρχεψι ἡ, ἐνιαχ. ἄρχεψι Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἄρχεῦω.

Ἀρχή, ἔναρξίς ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Πρωτόλη, Δευτερόλη μου, φτωχολογιάς ὁρπία,

Ἄουστε νεφελόπαρτε, ἄρχεψι τοῦ χειμῶνα

(ὁρπία = ἐλπίδα) Κάρπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρχασι.

ἀρχή ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) Τσακων. ἀρσὴ Ἀμοργ. Καππ. (Ἀνακ. Σίλατ.) Μύκ. Πόντ. (Οἶν. Τραπ.) ἀαχὴ Σαμοθρ. ἀρχὴ Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Κάρπ. Κεφαλλ. Κύπρ. Κῶς Νίσυρ. Πόντ. (Οἶν.) Σύμ. Χίος (Πυργ.) κ.ά. ἀρχη Πελοπν. (Λακων. Μάν. κ.ά.) — ἈΚαρκαβίτσ. Ἀρχαιο-λόγ. 30 ἀρσὴ Ἀμοργ. Μεγίστ. ἀρσὴ Πόντ. (Ἀμισ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἄρχῃ.

1) Ἀφετηρία χρονικὴ ἢ τοπικὴ κοιν. καὶ Καππ. (Ἀνακ. Σίλατ.) Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν. Κερασ. Τραπ.) Τσακων.: Ἀρχὴ τοῦ Γενάρι - τοῦ Φλεβάρι - τοῦ Μάρτι κτλ. Ἀρχὴ τοῦ καλοκαιριοῦ - τῆς λειτουργίας - τοῦ μῆνα - τοῦ παραμυθιοῦ - τῆς Σαρακοστής - τοῦ χειμῶνα - τῆς χρονιᾶς κτλ. Ἀρχὴ τοῦ βιβλίου - τοῦ δρόμου - τῆς γραμμῆς - τῆς κλωστῆς - τοῦ σκοινοῦ κτλ. Λέγω ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ κόσμου. Ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος. Ὡς τὴν ἀρχὴ ἢ 'ς τοῖς ἀρχῆς (κατ' ἀρχάς, τὸ πρῶτον) κοιν. Ἀπὸ πρώτη ἀρχὴ ἡ ἀπὸ τὴν πρώτη ἀρχὴ (εὐθύς ἐξ ἀρχῆς) σύνηθ. Ἀπ' ἀρχῆς (ἀρχῆθεν) πολλαχ. καὶ Οἶν. Ἀπὸ μιὰ ἀρχὴ Μακεδ. (Καταφύγ.) Πὸν μιὰς ἀρχῆς Κύπρ. Ἀπὸ τὴν ἀρχῆς ὡς ἐδῶ Θήρ. || Φρ. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἡ ἀπ' ἀρχῆς (πάλιν ἐξ ἀρχῆς) κοιν. Χρόνε τσαὶ πάλ' ἀρχὴ (κατ' ἐπανάληψιν, διαρκῶς) Σκῦρ. || Παροιμ. φρ. Δὲν ἔχει μῆτε ἀρχὴ μῆτε τέλος (εἶναι πολὺ πολὺπλοκον καὶ δυσδιάλυτον) κοιν. Οὔτε ἀρχὴ οὔτε τέλος βρίσκεις (ἐπὶ πράγματός ἀσυναρτήτου) Αἴγιν. Δὲν εἶν' ἀρχὴ μὲν ὅτι γνωρίζει τι, ἀλλ' ἀγνοοῦντος τὰ κύρια σημεῖα αὐτοῦ) Τραπ. || Γνωμ. Κάθε ἀρχὴ ἔχει καὶ τέλος σύνηθ. Ἀρσὴ τσαίρου λεβάντες Μεγίστ. || Ἄσμ.

Ἀνάθεμα καὶ τὴν ἀρχὴ καὶ τὴν κακὴ τὴν ὥρα ποῦ σ' εἶδαν τὰ ματάκια μου καὶ τί νὰ γίνω τώρα

Ἦπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρχασι. β) Ἡ πρώτη, ἡ κυρία αἰτία κοιν.: Αὐτὸς εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ κακοῦ. γ) Τὸ νὰ ἀρχίσῃ τι νὰ γίνεται ἡ τὸ νὰ ἀρχίσῃ τις νὰ κάμνῃ τι κοιν. καὶ Καππ. (Ἀνακ. Σίλατ.) Πόντ. (Οἶν. Κερασ. Τραπ.) Τσακων.: Καλὴ ἀρχὴ ἡ καλὴ ἀρχὴ καὶ καλὸ τέλος! (εὐχὴ πρὸς τὸν κάμνοντα ἔναρξιν) κοιν. || Φρ. Κάνω ἀρχὴ (ἀρχίζω) κοιν. Βάνω ἡ βάζω ἀρχὴ (συνών. τῇ προσηγουμένῃ) πολλαχ. || Γνωμ. Κάθε ἀρχὴ καὶ δύσκολη κοιν. Κακὴ ἀρχὴ, κακὸ τέλος σύνηθ. Τὸ φαεῖ καὶ τὸ ξύσιμο ἀρχὴ θέλει Πελοπν. (Παππούλ.) || Ἄσμ.

Ὡς ἔνα βασιλικὸ μπαξέ θὰ κάτσω διπλοπόδι,

νὰ βάλ' ἀρχὴ νὰ τὴν παινώ τὴ μάνα καὶ τὴν κόρη

Νίσυρ.

Ἀρχὴν ἀρχεῦκω τὸ λοιπὸν τῷ οὔλοι ν' ἀφικραστῇτε

Κύπρ. 2) Τὸ πρόσωπον ἢ τὰ πρόσωπα τὰ ἀποτελοῦντα τὴν ἐξουσίαν λόγ. σύνηθ.: Ἀρχὴ τοῦ τόπου. Θὰ τὸν πάω

